

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

2 sönd. i fastan

”Den kämpande tron”

1 Mos 32:22-31

2 Kor 6:1-10

Matt 15:21-28

Ps: 40, 218, 219, 249

I den första läsningen så hörde vi om Jakob. Han befann sig i en kris i livet. Efter många års bortavaro så är han på väg hem. Då får han höra att hans äldre bror Esau är på väg mot honom – med 400 man! Han hade inte glömt de gamla oförrätterna från deras ungdom. Mitt i natten så för han sin familj i säkerhet medan han blev ensam kvar vid Jabboks vadställe. Då blev han överfallen av en okänd man som brottades med honom ända till gryningen.

Men vem var denne? Det märkliga är att det antyds att mannen skulle ha något med Gud att göra. Jakob får efteråt veta att han kämpat med Gud och vunnit seger.

Och i dagens evangelium. Där är huvudpersonen en kananeisk kvinna som springer efter Jesus och ropar om hjälp för sin dotters liv. Hon blir först mött med tystnad. Jesus bevärdigar sig inte att svara henne. Det är först när lärjungarna irriterad av hennes tjat som de försöker få Jesus att ingripa. ”Säg åt henne att ge sig iväg”. Det var deras lösning på problemet. Men även Jesus avvisar henne. ”Jag har inte blivit sänd till andra än de förlorade fåren av Israels folk”. Varför avvisar han henne? Jag tror att skälet är precis som det han säger: han är inte sänd till några andra än judarna – än. I detta läge så kan han inte börja en ny verksamhet bland ett annat folk, det skulle undergräva hans ursprungliga uppdrag. Det är först i slutet av Matteus som lärjungarna får i uppdrag att gå ut till *alla* folk, inte bara det judiska. Men här gör till slut Jesus ett undantag, övertalad av kvinnan, kan han inte stå emot.

Vad är den gemensamma nämnaren för dessa två berättelser? Jakob kämpar med Gud och kvinnan med Jesus. Och då kommer vi in på temat för idag: den kämpande tron. Jag tror att många kan känna igen sig i att Gud inte alltid är så lätt att förstå. Många är de som kämpat med sin tro och tvivel, som har kämpat med Gud i bön. Men det finns också de som har flytt, som har lämnat sin tro utan kamp. Om vilka man egentligen inte kan säga att de tvivlat, eftersom tvivel alltid inbegriper kamp. Men flyr man så har man heller ingen möjlighet att vinna seger.

När Jakob blev anfallen av den okände, så kämpar han mot honom. Han ser honom som en fiende och slåss för sitt liv. Men mitt i kampen börjar han ana vem det egentligen är. Och nu byter kampen karaktär. Nu är det inte längre så att han kämpar *mot* honom utan *med* honom. Han klamrar sig fast vid sin motståndare. Den han tidigare försvarat sig mot blir plötsligt oumbärlig för honom.

Ja, vi kan kämpa mot Gud, men vi klarar oss ändå inte utan honom. Och det är först mitt i kampen som vi inser detta. Utan kamp skulle vi inte insett vårt behov av honom. Och då byter kampen karaktär, det blir en kamp med honom.

Det finns en mening med att vi möter motstånd. En tro som aldrig varit kämpande blir en ytlig tro. Den går inte på djupet, få inga rötter. Och då tynar den så småningom bort och försvinner, utan att jag kan exakt kan sätta fingret på när tron upphörde. Det är först när tron har genomgått en kamp som vi kan få kvitto på att den verkligen håller, och den växer på djupet. Och då upptäcker vi att tron är värd att kämpa för.

Det märkliga hände att Gud blir fastlåst av Jakobs grepp. ”Släpp mig” säger han. ”Jag släpper dig inte mindre än att du välsignar mig.” svarade Jakob. Det gåtfulla är att vi tycks kunna besegra Gud. På samma sätt som den kananeiska kvinnan besegrar Jesus med sin tro. Hon som inte gav sig trots allt motstånd, både från lärjungarna och från Jesus själv. Till slut kapitulerar Jesus för henne. Och det är kanske det som Gud vill. Han vill bli besegrad. Han vill att vi i vår bönekamp övertalar honom. Att vi i vår troskamp övertygar honom. Det är därför som han bjuder oss motstånd, för att bli besegrad.

Kvinnans dotter blev frisk. Och det var hennes tro som övervann Jesus. Jakob blev välsignad. En välsignelse som han fått kämpa sig till och därför värd så mycket mer. Så är det också med dig när du står mitt i din kamp. Om det är en bönekamp eller det handlar om att du *vill* tro men inte kan.

Hade Jakob bara släppt taget hade han inte blivit välsignad och hade kvinnan vänt och gått hem vid första motgången så hade hon inte blivit bönhörd. Vägen framåt är alltid vägen igenom; att stanna kvar i kampen. Gud brottas inte med dig för att förbli den okände utan för att bli avslöjad. För att du ska få ett ansikte av honom istället för den diffus bild av någon okänd.

Han vill komma dig nära. Han går i närkamp med dig för att få höra dig säga: ”Jag släpper dig inte om du inte välsignar mig.” Det är då, när han besegras som han samtidigt vinner. Då har han vunnit dig, när du vägrar släppa taget, när du säger: ”Jag släpper dig inte.”